

Dr 10

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 293

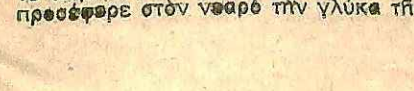
ΜΙΛΛΙΑΔΣ

(Αλ. Δουμάς πατήρ)

Ο ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ANTOYAN AAMITAXA

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf from an old book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and a small brown spot near the top center. The page is framed by dark borders on the top and bottom.

13^ο Ο Έπαρχος εκάλεσε άμέσως μερικούς απ' τους συντρόφους του Κλέεδαντ οι οποίοι της εξέθεσαν λεπτομερώς τα διατρέξιμα.

Πρέπει να έρευνήσουμε προσεκτικά κι' επίμονα όλο το δάσος και τα άλλα γύρω δάση, είπε η Ζάγια. Δεν εξαφανίζεται έτσι ένας άνθρωπος χωρίς ν' αφήσει ίχνη.

— Οί επιθυμίες σας θα εκπνεσθούν κυρία, της είπε ο Έπαρχος με προθυμία. Πότε θέλετε ν' αναχωρήσουμε;

— Αύριο το πρωί, χωρίς άλλο.

— Πολύ καλά. Αύριο θα είναι έτοιμα πρό της άνατολής του ήλιου.

Πραγματικά την άλλη μέρα όλα ήταν έτοιμα για την αναχώρηση.

Η Ζάγια κατέβηκε απ' το δωμάτιό της χλωμή λυπημένη.

— Αμέσως έφεραν κοντά της ένα φορείο για ν' ανέβει.

— Όχι, όχι, είπε η Ζάγια. Προτιμώ άλλο.

— Ένας υπηρέτης έφερε και της έφερε ένα περήφανο και όρμητικό αλόγο.

Η Ζάγια ανέβηκε πάνω σ' αυτό με θαυμαστή ευκολία, σαν τέλεια αμαξολογία, έδωσε το σύνθημα της αναχώρησης.

Κι' αυτοί, έθνοφύλακες, γρεναδιέροι, υπηρέτες με δάδες, ένα όλοκληρο στρατεύμα, την ακολουθούσε ενώ οι πνευματικές σάλπιγγες χτυπούσαν πένθιμα.

Σε λίγο είχαν βγεί έξω από την πόλη. Ο ήλιος είχε ανατείλει κι' έσκόρπιζε τη χρυσή του φωτιά σ' όλη την γύρω έκταση.

Η μεγάλη συνόδεα είχε προχωρήσει ως μισό μίλι όταν ξαφνικά άναγκάστηκε να σταματήσει.

Είδαν αντίκρυ αυτών πήδησε κάποιος καλπάζοντας οι έικονι. Ίνδοι υπηρέτες οι οποίοι είχαν μείνει στο δάσος για να έρευνήσουν μήπως έβρυν τον Τζώρτζ Κλέεδαντ ή το πτώμα του.

Η Ζάγια δεν κατάλαβε άμέσως ποιο ήταν ο ίππετής που έφταναν καλπάζοντας σαν δαιμονιώδη.

Μόλις την πληροφορήσαν σχετικά, πήρε συνκίνητη από το αλόγο της κι' έτρεξε να τ'ος προσηγορεύσει.

Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Τη είδησις έφεραν άρα γε για τον άναπημένο της;

Είχαν άνακαλύψει τα ίχνη του; Ή όχι; Η τόν είχαν κατασπαράξει τα ζώα του δάσους;

Μόλις η Ζάγια έφτασε κοντά τους, οι Ίνδοι υπηρέτες σταμάτησαν απότομα τ' αλόγο τους.

Ο έπικεφαλής αυτών πήδησε κάτω από το αλόγο του. Κρατούσε στην άγκυρά του ένα ανθρώπινο σώμα.

Η Ζάγια άφησε μια κραυγή φόβου κι' άπελπισίας, τον οποίον κρατούσε σκεπτικά στη χλόη, ήταν ο λατρευτός της Τζώρτζ.

Κλαίγοντας, τους Ίνδους υπηρέτες. Και είνε νεκρός... νεκρός!

— Ήταν έθελον όπτι θρικόταν μπρός στο πτώμα του συζύγου της.

— Έφτασε άργά, πολύ άργά! άναστέναξε. Γιατί νά μην έρθω νωρίτερα; Θα τόν έσωζα τον άγαστημένο μου....

Κάποιος έσκυψε κι' έξήτασε το σφυγμό του Τζώρτζ. Ήταν γιατρός χωρίς άλλο.

— Κυρία, γύρισε και έλπε στη Ζάγια, ο κ. Κλέεδαντ δεν είνε νεκρός. Κι' οί πληγές του δεν είνε σοβαρές. Μερικά τσαγρονόματα μόνο.

Η Ζάγια δεν πίστευε στ' αυτά της.

— Θεέ μου, είνε δυνατόν! ξεφώνησε. Μάλιστα, κυρία. Ο κ. Κλέεδαντ λαντ ζή. Πρέπει όμως να μεταφερθώ άμέσως εις Γυνγαούρ. Είνε άνάγκη να φλεβοτομηθώ.

Η Ζάγια σηκώθηκε επάνω και φώναξε:

— Γρήγορα! Το φορείο! Θα γεμίσω χρυσάφι στον άσθοφόρο άν ένεργήσουν με ταχύτητα.

Συγχρότως έτρεξε και πήδησε στο αλόγο της.

Δώδεκα Ίνδοι σηκώσαν τον Τζώρτζ Κλέεδαντ και τον μετέφεραν στο φορείο, το όποιο ήταν στραμένο με μέταλλα και βελούδα.

— Αμέσως κατόπιν η συνόδεα ξεκίνησε για νά γυρίση εις Γυνγαούρ.

Η Ζάγια κάθισε πλάι στο φορείο. Οί Ίνδοι άσθοφόροι τρέχανε όσο πιο γρήγορα μπορούσαν.

Απ' το παράθυρο του φορείου η Ζάγια έβριχνε λυπημένες ματιές στον Τζώρτζ, άναστέναζε και μιθύριζε:

— Φταίει μου Τζώρτζ!... Άγαπημένε μου!... Θα σ' εσωσω... Όχι, όχι δεν θα σ' αφήσω να πεθάνεις.

Δεν άργησαν νά φθάσουν στη Γυνγαούρ. Μετέφεραν τον Τζώρτζ στο σπίτι του Έπαρχου όπου έπλυναν το πρόσωπό του και τ'ά χέρια του και κατόπιν τον εγγύμνωσαν και τον παρέδωσαν στον γιατρό, ο όποιος τόν φλεβοτόμησε.

Σ' όλο αυτό το διάστημα η Ζάγια καθόταν σε μια άκρη της αθούρης άθέατης, τρελλή από την άγανάπη.

Κάθε τόσο έσκυβε και κύταζε άεμπόμονα τον γιατρό. Ήθελε νά τον ρωτήσει, μα δίσταζε, φοβόταν.

Έξαφνα ο Τζώρτζ άνοιξε τά ματια του και κύταζε γύρω του.

— Η Ζάγια έτρεψε και πινυόταν απ' την συγκίνησή της.

— Πώς έσπε, κύριε Κλέεδαντ; ρώτησε ο γιατρός τον Τζώρτζ.

— Διψώ, απάντησε εκείνος. Διψώ σαν κολακισμένος....

— Πονάτε σε κανένα μέρος του σώματός σας;

— Διψώ, διψώ μόνον. Δώστε μου ένα ποτήρι βιολιό μόνον.

— Πολύ καλά. Έχετε λίγη ύπομονη κ. Κλέεδαντ.

— Αμέσως κατόπιν ο γιατρός πλησίασε την Ζάγια, η όποια στεκόταν τώρα πίσω από μια κουρτίνα.

— Κυρία, είπε, ο συζυγός σας έσώθη. Θα σ' εσωσω άμέσως, ώστόσο ν' άποσπρήτε. Δεν πρέπει να σ' εχω άφαιμένα. Αφήστε νά περάση λίγη ώρα ως που νά συνήθω έντελώς.

Η Ζάγια δίσταζε. Δεν μπορούσε νά πιστέψη στο θαύμα της σωτηρίας του άναπημένου της.

— Με θεοαίνωνε, γιατρέ, ρώτησε, ότι ο κ. Κλέεδαντ δεν φέρει κανένα σάφα τραύμα;

— Κανένα άπολύτως, κυρία.

— Και τότε... τότε που άποδιέβετε τη θεοεία του λιποθυμίας;

— Σε κάποια μεγάλο τρόπο.

— Τρόμο; Τρόμο είπατε;

— Μάλιστα, κυρία.

— Δεν μπορώ νά καταλάβω τίποτα. Ο κ. Κλέεδαντ δεν είνε καθόλου βελός.

— Αντίθετος μάλιστα διακρίνεται για τήν τολμή του. Τι θα μπορούσε λοιπόν νά τόν τρομάξη τόσο; Τι ύποπτευόσαστε γιατρέ;

— Δεν ύποπτεύομαι άπολύτως τίποτα. Ο συζυγός σας θα μ' εξηγήση μόνος του τι του συνέβη στο δάσος.

— Η Ζάγια χαμήλωσε, έριξε μια γοργή ματιά πρός τον Τζώρτζ, ο όποιος δεν είχε άπληγή την παρουσία της, γλύστρισε έξω από την αίθουσα και πήγε στο δωμάτιό της.

Η Κινέζα υπηρέτρια της την περιέριε εκεί άνησχη έκνευριμένη.

— Βέθ, της φώναξε, ο Τζώρτζ έσώθη!

— Το έμαθα, κυρία.

— Πρέπει νά εύχαριστήσωμε τον Θεό, Βέθ, γιατί ο κ. Κλέεδαντ έσώθηκε χωρίς σε κάποιο θαύμα.

— Άυτό τον έβριχαν άναίσθητο και θοητημένο στο αίμα και στην λάσπη. Τι σημαίνει αυτό, κυρία;

— Δεν έβρω, Βέθ. Το μυστήριο αυτό θα μ' εξηγήση ο ίδιος. Ο γιατρός μου είπε πάντως, ότι ο Τζώρτζ φρόνιζε από κάτι.

— Σοι είπα, Βέθ, δεν έβρω τίποτα, δεν μπορώ νά καταλάβω τίποτα. Μη με ρωτάς πλέον. Είμαι τόσο κουρασμένη, τόσο άποκατωμένη....

— Και με το δικό σου κυρία. Άπορώ μάλιστα πώς δεν έχετε πεθάνει απ' τον κόπο. Περπατεί ο πατέρας σας και σεις φεύγετε άμέσως μετά την ταφή του και μ' όλη τη μεγάλη σας λύπη, για τήν μεγάλη του τιμή.

— Περπατεί... Θα θυμώσω, μέρι το θανάτου μου το φοβερό αυτό ταξίδι. Φτάνουμε επί τέλους στην Καλκούτα και δεν στεκόμαστε στιγμή. Ξεκινάμε άμέσως για τ'ά μέρη αυτά για νά συναντήσουμε τον κ. Κλέεδαντ. Άλλα δάσανα πάλι, άλλες περιπέτειες.

— Φτάνουμε στο Γυνγαούρ με τόν κίνδυνο νά πέσουμε στα χέρια του τρομερού άρχιλήτη Άλνι Σέγγ που τρώει όπως λένε, ανθρώπινο κρέας. Κι' όλα αυτά γιατί; Για νά τρέξουμε κατόπιν ενός συζύγου που θέλει σώνει και καλά, νά πεθάνει!

— Η Βέθ είχε πάρει κατήφορο.

— Κι' αν αυτοκτονούσε ο κύριος Κλέεδαντ δ'όταν άναστέναζε το κακό;

— Τι λόγια είν' αυτά Βέθ!

— Χάθηκαν, λέω, οί ώραιοί άνδρες απ' τόν κόσμο; Με τήν όμορφιά σας θα μπορούσατε νά παντρευθήτε και βουλοπούλου.

— Φτάνουν οί άνοητοί, Βέθ. Πάψε πλέον. Με ζάλισε! Έξερεις καλά, εξ' άλλου, ότι ο κ. Κλέεδαντ ερώθη.

— Η Βέθ έσκυψε το κεφάλι της και σταμάτησε την μουρμούρα της.

— Είμαι πολύ κουρασμένη της είπε η Ζάγια. Πρέπει νά αναπαυθώ λιγάκι....

— Και βέβαια πρέπει ν' αναπαυθώ. Κυρία. Θ' άρρωστήσετε με τίς τρελλές που κάνετε....

Η Ζάγια έσπλωσε σ' ένα νιόβαν. Σιγά-σιγά τ'ά ελφάρτα της έκλεισαν κι' άποκοιμήθηκε. Δεν έσημειε παρά το άπόνεμα, τη στιγμή που ένας ύ-

Λικάνει

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ

— Η γυναίκα μονάχα πό- νους μπορεί νά χαρίση στον άνδρα, αλλά πόσο γλυκούς τον νους!

(Π. Βερλιν)

— Οί μωνές της άνδρικό- τητος είνε οί άνδρες και τ'ά κούρα οί γυναίκες

(Μπυρόν)

— Για νά σ' αγαπούν όλοι, πρέπει νά παίρνεις τούς άνδρες όπως είνε, και τίς γυναίκες όπως θέλουν νά είνε.

(Γαλλική παροιμία)

— Η γυναίκα είνε ήμισια και ο άνδρας συμφέρον.

(Γαλλική παροιμία)

— Περισσότερο πρέπει νά φοβόται κανείς τόν έρωτα μιάς γυναίκας παρά τ'ά μίσος ενός άνδρος.

(Σακράτης)

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

— Οί πραγματικές τιμές γυ- ναίκας σπανίζουν μόνον για τόν εαυτό τους.

— Έκείνο που κάνει τίς πε- ρισσότερες γυναίκες νά μην παίρνουν από σοφά τήν φιλία είνε το ότι αυτή τούς φαίνεται άνοστη, όταν έχουν νοιώσει τόν έρωτα.

πρήτης χτυπούσε την πόρτα εκ μέ- ρους του γιατρού.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε η Ζάγια.

— Κυρία, της είπε ο υπηρέτης, με στέλνει ο γιατρός νά σας πω ότι ο κ. Κλέεδαντ έχει μεγάλο πυρετό και παροληρία.

Ταραγμένη η Ζάγια θέλησε νά τρέξη κοντά στον άναπημένο της, αλλά την έμπούσαν.

— Η Ζάγια διαμαρτυρήθηκε.

— Μ' έμπούζετε νά τρέξω κοντά στον συζύγο μου, τη στιγμή που είνε άρρωστος και τόν φλογίζει ο πυρετός; φώναξε.

Της έξηγησαν ότι αν ο Τζώρτζ την έβλεπε ξαφνικά στο πλάι του ίσως η κατάσταση του θα χειροτερένε. Έπρε- πε να κόμει ύπομονη ως που νά θελω τωλή λίγο η κατάσταση του άναπι- μένου της.

Η Ζάγια άναγκάστηκε νά ύπακού- σι.

— Άναστέναξε και έσπλωσε και πάλι στο νιόβαν της, αφού έδωσε έντολή να τήν ελίσσονται για τήν κατάσταση του κ. Κλέεδαντ κάθε μιά ώρα.

Καθισμένη αντίκρυ της, στην άλλη άκρη του δωματίου η γρηά Βέθ, φυ- σούσε και ξεφυσούσε ύποφέροντας φρικτά απ' τη ζέση. Τέσσερες μαύ- ροι υπηρέτες γυμνί ως τη μέση έστε- ραν δεξιά και άριστερά της και τήν αέριζαν με μακρές βεντάγιες.

Η Ζάγια δεν μπορούσε νά κοιμη- θή πλέον. Στριφογύριζε πάνω στο νι- θαν κι' άναστέναζε.

— Γιατί άναστέναζε; της ρώτησε η γρηά Βέθ. Πρέπει νά κάμειτε ύπομονη κι' όλα θα πάνε καλά.

— Αυτό δεν τ'ό έρω καλή μου Βέθ. Φοβόμαι, φοβόμαι για τόν ά-

Πραγματικά η Ζάγια ήταν πολύ ά- νησχη.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΦΛΟΓΕΡΟΙ
Ζωσται
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΧΔ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Πάρις και Έλένη

Σαπλωμένη στο χρυσό της ανά- κλιντρο, μέσα στ' άνάκτορα της Σπάρτης, η Έλένη, η πεντάμορ- φη βασίλισσα καρφελιζότανε στο διαμαντοστολισμένο χαλκινό καρφέ- ρι της Δίπλα της. Ένας ώραίο- τας νέος την κυτούσε με μάτια φλογισμένα απ' τόν πόθο.

— Πότε θα δεχθώ, βασίλισσά μου, της μουρμούριζε, νά μου δώ- σης τήν εύχλια τη μοναδική εύ- χλια που ζήτησα απ' τούς θεούς;

— Κι' ή εύχλια αυτή, είνε νά φύγω μαζί σου....

— Ε. Πάρι;

— Ο νέος γονάτισε μπροστά της, κι' έμπεξε τά χέρια σε μιά στάσι έκπαισι, που τόν έκανε ακόμα πιο ώραιο:

— Νά φύγεις... Άπάνω σ' ένα γοργονταβάνο, πού το κα- τ'αράωμε τόν θάνατ πιγμένο στα τριαντάφυλλα, θ' αφήσεις τ'ά έαν- θά σου μαλλιά νά στα χαιδέψι το μπράτσο, ενώ μπροστά σου, γονατί- στας όπως τώρα, εγώ, θα σ'α ψι- θυρώ λόγια έρωτικά! Κι' ύστε- ρα, όταν σκισίωμε τόν Πόντο, θα άράσουμε στη ναντελλένια άκρο- γυαλιά της Τρωάδας, κι' εκεί, λη- σμονώντας σου πως είσαι γυναίκα τού βασιλιά της Σπάρτης, εγώ γυιός τού πασιλά της Ίλίου, θα ζήσουμε ήσυχοι κι' άφανείς τόν έ- ρωτα μας....

— Η σερήνα γέλασε:

— Ποιόν έρωτά μας; Έγώ δεν σ' αγαπώ....

— Δέ μ' αγαπάς;....

— Ξύγαρε....

— Πες απ' τ'ά μεγάλα κάταμαυρα μά- τια σου.... Είσαι ώραίοι, το ξέω και τ'ά ξέρεις....

— Μ' άρδεις....

— Εί- σαι φλογερός, άποφασιστικός, ά- ναιδής άκόμα, έτοιμος νά κάνης μιάν άτίμια για νά κερδίσης κάτι που δεν δύνασαι....

— Ατμιά! φώναξε ο Πάρις, έ- νω πεταγόντανε ψηλά.

— Κάτω απ' τήν φιλόεση στέ- γη, τού άγασθό Μενέλαο, που δεν έδίστασε νά φύγη για τήν Κρήτη, άφηνώντας έσένα στο πλευρό της γυναίκας του, γεμάτος έμπιστοσύ- νη....

— Τώρα ο Πάρις γέλασε:

— Έμπιστοσύνη; Πρέπει νάχθι κανείς έμπιστοσύνη, όταν ή γυναι- κά του είν' ένας άτιμπος θησαυ- ρός σάν κι' εσένα;

— Κι' όταν αφήνη, μάλιστα, νά

τόν φιλάει ένας ληστής σάν και σένα....

— Δικό του τ'ά λάθος! Έλα, Έ- λένη.... Έλα, ώραία μου, ισάδια της Άφροδίτης!... πού το κορμί σου είνε ζυμωμένο με γιάσεμια και κρήνα....

— Πού τ'ά χέρια σου είν' άνοιγμένα έκατόμφυλλα και τ'ά χεί- λη σου μίσχοι άσκήνων.... Έλα, μη μ' αφήνης, νά λυώω άνάφωλα στη φλόγα τού έρωτά μου....

Το βασίλισσα είνε σηκώθη τ'ά- ρα σιγά-σιγά, και της μούσε κοντά στο ρόδινο αυτόκι της. Έ- λένη, πάλι, είχε μισοκλείσει τ'ά δάδα, και ρουφούσε τήν ήσθη- της φωνή του Άντισαννε γρηγο- ρώς, και σε κάθε άνάσα, τόν σφιχ- τήσθη της άνασκήνη τήν άσχημ- κεντημένη της έσθητα. Η μιά πόρ- τη, πούδνε τήν έσθητα στον άίωο είχε γλυοστήσει. Μπροστά σ'αυ- τήν φλογισμένο νέο, ο άμος της λαέ- μένος θάλενε κανεί, από άδρό τε- χνίτη σε θαμπό οδόνιο μαύριμα της Πάρου, πρόσβαλε σαν πρόκλη- σι γιά φιλή. Άπ' τη θέσι του, ο νέος έβλεπε και τήν άρχη τού στη- θούς της, πού τ'ά δυο ράμφη του άνασκήνανε μινερά τ'ά άραχνού- φαντο ύφασμα.

Ξαφνικά τ'ά δυο τόν γερά μπρά- τσα τήν κλείσαν με δύναμη. Η Έλένη παραδόθηκε, έκπληκτη κι' άνυπερόστητη, στο ζεστό τόν φλο- γισμένο έρωτα....

Σ'αυτήν γύρισε ο άτυχος Μενέλαος απ' τήν Κρήτη, δέ έρθεκ στην Σπάρτη ούτε τήν γυναίκα του, ούτε τ'ά φιλοξενούμενό του. Στην άσ- χη δεν έβλεπε νά τ'ά πιστέψη: Πώς ήταν δυνατό, ένα βασίλισσα, ο γυιός ενός βασιλιά σάν τόν Πρία- μόν και μιά βασίλισσα σάν τήν Έκθέση, νά κάνη μιά τέτοια ποσο- δολή σ' όλόκληρο το έλληνικό έ- θνος.... Γιατί ήτανε νυστός, πώς όταν η Έλένη είχε διαλέξει για άνδρα της τόν Μενέλαο άνάμεσα σ' όλους τούς ευνεείς της Έλ- λάδας, ο Όδυσσεύς, ο βασιλιάς της Ίθάκης, ένας απ' τούς ύπο- ψήφιους νιμφοφύλακες, είχε έβάλει σ' όλους τούς άλλους, νά όρκιστούνε συνδρομή σ'ε κείνον που θάπαίρει γυναίκα του τήν ώραία, σ'ε περὶ- πτωσι προσέδολες απ' όπου και νά ήτανε.... Κι' όλοι τότε είχανε πρό- θυμα όρκιστή....

Και νά τώρα, πούχε φτάσει ή στιγμή νά θυμηθούν οί ευνεείς της Έλλάδας τήν ύπόσχεσί τους....

Τη θυμήθηκαν όλοι: Κι' ο Ά- γαμέμνων, ο μεγαλύτερος άδελ- φός τού Μενέλαο και βασιλιάς τών Μυκηνών, κι' ο γοργοντάρας Άχίλλεύς με τούς γενναίους του Μορμυδόνας, κι' ο φίλος του και συγγενής τού Πάτροκλος, κι' ο Αί- σας, γυιός τού βασιλιά της Σα- λαμίνος, με σπράντα καράσια, κι' ο Ίδμεύς, ο άσπύς, ο άσπύς της Κρή- τας, ο έγγονός τού Μίνωος και της Πασίφαιας, με όδόντες καράσια, κι' ο Διομήδης ο βασιλιάς τού Άργους, κι' ο συνετός Μέντωρ ο βασιλιάς της Πύλου, κι' ο Όδυσ- σεύς ο πολυμήχανος βασιλιάς της Ίθάκης, που ήτανε γρηγόρ ή πα- νουργία του με τ'ά δούρεα Ίππο νά ρέψι τ'ά τέλη της Τροίας, κι' ο Πρωτεύλαος με τούς πανώφλους θεσσαλούς πολεμιστάς του, κι' ο Φυλοκτήτης, με τ'ά τόξα τού Ήρα- κλέους, που έκνηνονήμει απ' τ'ά πατέρα τού Ποσειάνα-κι' όλλοι, κι' όλλοι....

Γενικός συναγερμός, δηλαδή της Έλλάδας! Όλοι αυτοί οί βασιλι- άδες, με άρχηγό τούς τόν Άγαμέ- μνον, ξεκίνησαν ύστερα από δύο χρόνια προπαρασκευής, για νά ξε- πλάνωνε τήν προσβολή τού Μενε- λάου στο αίμα τών Τρώων....

Άπ' τήν έλλη μεριά όμως κι' ή άλώσις της Τροίας, δεν ήταν εύκο- λο πράγμα. Η διορρη μικροασι- τική πόλις, προστατευμένη απ' τ'ά ισχυρά τέλη της, κι' απ' τήν ή- ρωισμό τών ύπερασπιστών της: τών γυιών τού Πριάμου- τού Έκ- τορος, τού Πάριδου- τού ώραίου αείτου τού κακού... τού Διφώδου, τού Τρωάου και τού Πολυδώρου, τού συνετού Άντινόρου, τού Σαρ- πηδόνα, πού γυιότανε γυιός τού Δία, και της Λαοδαμείας, τού Ρή- σους, γυιού τού βασιλιά της Θρά- κης. Ήσινεως με τ'ά χιονόλευκα του άλογα, τού Μέντωρος, βασιλιά της Αιθιοπίας, γυιού τού Τίθωνος και της Ηοδς με τόν όπλισμό πο- υχε κατασκευάσει γι' αυτόν ο ίδιος ο Ήφαιστος, και τέλος, της Πεν- θεσλείας, βασίλισσα τών Αμαζών, κόρη τού Άρεως και της Όστρηρας.

Δέκα χρόνια κράτησε ή πολιορ- κία της Τροίας. Στ'ό διάστημα αύ- τ'ό, πολλοί κι' από τίς δυο παρα- τάξεις σκοτώθηκαν, κι' άμέσως τού- τε... θεία δικαιοσύνη....—ο ώ- ραίος Πάρις, πού τόν χτύπησ- ούσε φλογισμένη τ'ά θανάσιμα έξηλ- τή τού Ήφαιστους, "όστερ" απ' τόν θάνατο αυτό, άλλα δυο παιδιά τού Πριάμου, ο Έκτορος, κι' ο Διφώ- δος, καυχήσανε για τήν καρδιά της μοιραίας Έλένης. Υπερίγχε- σε όμως ο Διφώδης, πού τήν παν- τρέφτηκε.

Άφού κυριεύτηκε ή Τροία, ο Με- νέλαος κι' ο Όδυσσεύς όοήσανε μέσα σ'ότο πάλι τ'ά Διφώδου και τόν εθανάτωσαν άφοι τού κόμους τήν μύτη και τ'ά αυτιά! Τού- εσθ- θησε μάλιστα σ' αυτό — ή αιώ- νια γυναίκα!—ή Έλένη, ή Ίδισα....

Η θοήβησε τήν αυτή έκανε τόν Μενέλαο νά τήν συγχωρήσει. νά τήν πάρη μαζί τόν πιά, κι' ύστερα από όχτώ χρόνια περιπλάνηση σ'α παρθένα της Μεσογείου, νά έλτα- χτήμα μαζί της χρυσή τη γκρε- μισμένη φωνή τούς στο πατρικό χρώμα....

Πόσο αίμα, πόση κατασπαρά- χη νά τήν άπερακεία μιάς άφροσύ- νης! Ήταν όμως τόσο άδρα, πού κι' οί θεοί τή συγχωρήσανε: Κι' ύστε- ρα από πολλά χρόνια ευνουσιώσης της ζωής στο πλευρό τού Μενε- λά

ἔπειτα συμβαίνει ἀνάμεσα στους
ἀνθρώπους πού ταξιδεύουν. Μοῦ
εἶπε πῶς ἦταν νεοπαντῆρ καὶ γύ-
ριζε μετ' ὧν ἄνδρα της ἀπὸ τοῦ
ξίδι τοῦ μέλλοντος. Ὁ ἄνθρωπος
ἦταν στὸ σάβανο, κυνηγώντας τὸ
φουλ τοῦ ἄσπρου.

...καὶ εὐώσθη τὸν ὄρκο τι-
στεως σὲ ἡλικίαν... ἐνὸς μηνός;

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

λους!...

Ὅλοι οἱ καλὸι καὶ τίμιοι ἄνθρωποι τὸ θῆμα τοῦ μαζὶ μετ' ἐνός τοῦ

—Κύριε αστυνομία μου, τούπε η
χανε μπροστά του καὶ κάθησε θα

[illegible]

—Ποῦ νὰ τίς κουβαλάω, κυρά μοι, τόσο ἐρόσιμο ζωντανές... Ἔπειτα θὰ θέ-

Καὶ ὁ ἀγιος ἐκέλευε ληποθύτης,
ποῦ τις ἐκλάβε τὴ νύχτα, τίς πούλαγε
στὴν ἔδρα τὴ νουκοκρά τους, τὸ ἔθρον

πίστεως ἀφ' οὗ σου τις ἐκλήψε;·
 "Οχι, ἀλλά γιατί ἦρθε νὰ μου
 πωλήσῃς;
 — Πῶς! Πῶς! φώναξε ὁ ἀστυνόμενος
 ἀσπαρμάχης πηλῶνας, καὶ πάλιν ἀπὸ
 τὴν κορδέλλα του. "Ἦρθε νὰ σοὺ
 πωλήσῃ! Καὶ τις ἀγόρασεις; εὖ;
 — Μάλιστα, τις ἀγοράσαι!...
 — Τι ἀγοράσαι; Πῶς εἶπες; Τι
 ἀγοράσεις; Ἀγοράσεις δύο κότες
 εἶχε κλειφεί ένας κοτοκλεφτάς, ένας λε-
 ποῦβιτης, ένας ἀγγισσώτης!...
 — Δὲν ἤξερα πῶς ἦταν ὁ δικὸς μου.
 Στὴν ἀρχὴ δὲν τις ἐπάρσασα καὶ σὰν
 τις πούλουσε φθόνη, τις πήρα, τι να
 κάνω!...

Ὁ ἀνυπακούσιτος ῥάβδης, σὰν ἀνα-

...παιτή, κουζίνα, μπας κυρίως νεοπλούτου και μου...

Μία τραγιάρα τις πετοσέτες με τὰ δάκρυα μουρκεύ

— Σε πρώτῳ, ποῖο σκεῦος εἶσαι;
— Τὸ...δοχεῖον τῆς νυκτός!
ΓΙΩΡΓΟΣ ΟΙΣΒΙΟΣ

ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

Πώς κέρδιζαν
των έπιούσιόν τους
οι μεγάλοι συγγραφείς

Η πένα δεν αποδίδει πάντοτε τόσα
όσα χρειάζεται ένας συγγραφέας για
να ζήσει. Οι συγγραφείς συνεπώς, και
οι ποιητές, για να ζήσουν αναγκάζον-
ται να κάνουν και κάποια άλλη δου-
λειά.

Κατά τον 17ον αιώνα ο περίφημος
Γάλλος ποιητής Ρονσάρ ήταν έρμης
του Βασιλέως. Έπίσης ο μέγας Λα-
φονταίν ήταν ιατροπαιδίος κι έφροντιζε
μόνος του για την καλλιέργεια των
κτημάτων του, ο Λα Μπρυγιέρ ταμίας
της Κοινοτήτος του Καζέ και ο Μο-
λιέρος ήθοποιός!

Ο Ρακίνας πάλι ήταν ιστοριογρά-
φος του Βασιλέως Λουδοβίκου 14ου. Α-
πό τους μεγάλους συγγραφείς της έ-
ποχής εκείνης μονάχα ο Κορνιλιός
και ο Μπουσάλ δεν έκαναν καμιά
δουλειά, γιατί λάβαρινα γενναία επι-
χορήγησι από το βασιλικό ταμείο.

Από τους συγγραφείς του 18ου αι-
ώνος, ο Ιστορικός Μοντεσκιέ ήταν
γραμματέας κάποιου στρατηγού, ο μέ-
γας φυσιοδίης Μπουφόν επιτάτης
των κήπων του Βασιλέως, ο μυθιστο-
ριογράφος του «Παύλου και Βιργινί-
ας» Σαν Πιέρ μηχανικός, ο Μπασκάρ-
σαί έλεγχτης του Βασιλικού Οίκου, ο
συνάδελφος του Βαδενάρκ μόνιμος
στρατιώτης κι ο συγγραφέας της «Μα-
νόν Λεσκάν» Πρεβό στην αρχή στρατιώ-
της και κατόπιν κληρικός.

Από τους συγγραφείς του 18ου αι-
ώνος, ο Ιστορικός Μοντεσκιέ ήταν
γραμματέας κάποιου στρατηγού, ο μέ-
γας φυσιοδίης Μπουφόν επιτάτης
των κήπων του Βασιλέως, ο μυθιστο-
ριογράφος του «Παύλου και Βιργινί-
ας» Σαν Πιέρ μηχανικός, ο Μπασκάρ-
σαί έλεγχτης του Βασιλικού Οίκου, ο
συνάδελφος του Βαδενάρκ μόνιμος
στρατιώτης κι ο συγγραφέας της «Μα-
νόν Λεσκάν» Πρεβό στην αρχή στρατιώ-
της και κατόπιν κληρικός.

Από τους συγγραφείς του 18ου αι-
ώνος, ο Ιστορικός Μοντεσκιέ ήταν
γραμματέας κάποιου στρατηγού, ο μέ-
γας φυσιοδίης Μπουφόν επιτάτης
των κήπων του Βασιλέως, ο μυθιστο-
ριογράφος του «Παύλου και Βιργινί-
ας» Σαν Πιέρ μηχανικός, ο Μπασκάρ-
σαί έλεγχτης του Βασιλικού Οίκου, ο
συνάδελφος του Βαδενάρκ μόνιμος
στρατιώτης κι ο συγγραφέας της «Μα-
νόν Λεσκάν» Πρεβό στην αρχή στρατιώ-
της και κατόπιν κληρικός.

Από τους συγγραφείς του 18ου αι-
ώνος, ο Ιστορικός Μοντεσκιέ ήταν
γραμματέας κάποιου στρατηγού, ο μέ-
γας φυσιοδίης Μπουφόν επιτάτης
των κήπων του Βασιλέως, ο μυθιστο-
ριογράφος του «Παύλου και Βιργινί-
ας» Σαν Πιέρ μηχανικός, ο Μπασκάρ-
σαί έλεγχτης του Βασιλικού Οίκου, ο
συνάδελφος του Βαδενάρκ μόνιμος
στρατιώτης κι ο συγγραφέας της «Μα-
νόν Λεσκάν» Πρεβό στην αρχή στρατιώ-
της και κατόπιν κληρικός.

Από τους συγγραφείς του 18ου αι-
ώνος, ο Ιστορικός Μοντεσκιέ ήταν
γραμματέας κάποιου στρατηγού, ο μέ-
γας φυσιοδίης Μπουφόν επιτάτης
των κήπων του Βασιλέως, ο μυθιστο-
ριογράφος του «Παύλου και Βιργινί-
ας» Σαν Πιέρ μηχανικός, ο Μπασκάρ-
σαί έλεγχτης του Βασιλικού Οίκου, ο
συνάδελφος του Βαδενάρκ μόνιμος
στρατιώτης κι ο συγγραφέας της «Μα-
νόν Λεσκάν» Πρεβό στην αρχή στρατιώ-
της και κατόπιν κληρικός.

Από τους συγγραφείς του 18ου αι-
ώνος, ο Ιστορικός Μοντεσκιέ ήταν
γραμματέας κάποιου στρατηγού, ο μέ-
γας φυσιοδίης Μπουφόν επιτάτης
των κήπων του Βασιλέως, ο μυθιστο-
ριογράφος του «Παύλου και Βιργινί-
ας» Σαν Πιέρ μηχανικός, ο Μπασκάρ-
σαί έλεγχτης του Βασιλικού Οίκου, ο
συνάδελφος του Βαδενάρκ μόνιμος
στρατιώτης κι ο συγγραφέας της «Μα-
νόν Λεσκάν» Πρεβό στην αρχή στρατιώ-
της και κατόπιν κληρικός.

Από τους συγγραφείς του 18ου αι-
ώνος, ο Ιστορικός Μοντεσκιέ ήταν
γραμματέας κάποιου στρατηγού, ο μέ-
γας φυσιοδίης Μπουφόν επιτάτης
των κήπων του Βασιλέως, ο μυθιστο-
ριογράφος του «Παύλου και Βιργινί-
ας» Σαν Πιέρ μηχανικός, ο Μπασκάρ-
σαί έλεγχτης του Βασιλικού Οίκου, ο
συνάδελφος του Βαδενάρκ μόνιμος
στρατιώτης κι ο συγγραφέας της «Μα-
νόν Λεσκάν» Πρεβό στην αρχή στρατιώ-
της και κατόπιν κληρικός.

Από τους συγγραφείς του 18ου αι-
ώνος, ο Ιστορικός Μοντεσκιέ ήταν
γραμματέας κάποιου στρατηγού, ο μέ-
γας φυσιοδίης Μπουφόν επιτάτης
των κήπων του Βασιλέως, ο μυθιστο-
ριογράφος του «Παύλου και Βιργινί-
ας» Σαν Πιέρ μηχανικός, ο Μπασκάρ-
σαί έλεγχτης του Βασιλικού Οίκου, ο
συνάδελφος του Βαδενάρκ μόνιμος
στρατιώτης κι ο συγγραφέας της «Μα-
νόν Λεσκάν» Πρεβό στην αρχή στρατιώ-
της και κατόπιν κληρικός.

Από τους συγγραφείς του 18ου αι-
ώνος, ο Ιστορικός Μοντεσκιέ ήταν
γραμματέας κάποιου στρατηγού, ο μέ-
γας φυσιοδίης Μπουφόν επιτάτης
των κήπων του Βασιλέως, ο μυθιστο-
ριογράφος του «Παύλου και Βιργινί-
ας» Σαν Πιέρ μηχανικός, ο Μπασκάρ-
σαί έλεγχτης του Βασιλικού Οίκου, ο
συνάδελφος του Βαδενάρκ μόνιμος
στρατιώτης κι ο συγγραφέας της «Μα-
νόν Λεσκάν» Πρεβό στην αρχή στρατιώ-
της και κατόπιν κληρικός.

Από τους συγγραφείς του 18ου αι-
ώνος, ο Ιστορικός Μοντεσκιέ ήταν
γραμματέας κάποιου στρατηγού, ο μέ-
γας φυσιοδίης Μπουφόν επιτάτης
των κήπων του Βασιλέως, ο μυθιστο-
ριογράφος του «Παύλου και Βιργινί-
ας» Σαν Πιέρ μηχανικός, ο Μπασκάρ-
σαί έλεγχτης του Βασιλικού Οίκου, ο
συνάδελφος του Βαδενάρκ μόνιμος
στρατιώτης κι ο συγγραφέας της «Μα-
νόν Λεσκάν» Πρεβό στην αρχή στρατιώ-
της και κατόπιν κληρικός.

Από τους συγγραφείς του 18ου αι-
ώνος, ο Ιστορικός Μοντεσκιέ ήταν
γραμματέας κάποιου στρατηγού, ο μέ-
γας φυσιοδίης Μπουφόν επιτάτης
των κήπων του Βασιλέως, ο μυθιστο-
ριογράφος του «Παύλου και Βιργινί-
ας» Σαν Πιέρ μηχανικός, ο Μπασκάρ-
σαί έλεγχτης του Βασιλικού Οίκου, ο
συνάδελφος του Βαδενάρκ μόνιμος
στρατιώτης κι ο συγγραφέας της «Μα-
νόν Λεσκάν» Πρεβό στην αρχή στρατιώ-
της και κατόπιν κληρικός.

Από τους συγγραφείς του 18ου αι-
ώνος, ο Ιστορικός Μοντεσκιέ ήταν
γραμματέας κάποιου στρατηγού, ο μέ-
γας φυσιοδίης Μπουφόν επιτάτης
των κήπων του Βασιλέως, ο μυθιστο-
ριογράφος του «Παύλου και Βιργινί-
ας» Σαν Πιέρ μηχανικός, ο Μπασκάρ-
σαί έλεγχτης του Βασιλικού Οίκου, ο
συνάδελφος του Βαδενάρκ μόνιμος
στρατιώτης κι ο συγγραφέας της «Μα-
νόν Λεσκάν» Πρεβό στην αρχή στρατιώ-
της και κατόπιν κληρικός.

Από τους συγγραφείς του 18ου αι-
ώνος, ο Ιστορικός Μοντεσκιέ ήταν
γραμματέας κάποιου στρατηγού, ο μέ-
γας φυσιοδίης Μπουφόν επιτάτης
των κήπων του Βασιλέως, ο μυθιστο-
ριογράφος του «Παύλου και Βιργινί-
ας» Σαν Πιέρ μηχανικός, ο Μπασκάρ-
σαί έλεγχτης του Βασιλικού Οίκου, ο
συνάδελφος του Βαδενάρκ μόνιμος
στρατιώτης κι ο συγγραφέας της «Μα-
νόν Λεσκάν» Πρεβό στην αρχή στρατιώ-
της και κατόπιν κληρικός.

Εύθυμη Ιστορούλα
ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ

Το είδος αυτό των παραστάσεων δεν
θα σάς είναι άγνωστο. Μοναδική τους
δουλειά είναι να καλλιεργούν σχέσεις
ανάμεσα στους καθημερινούς το κοροΐ-
δο» που θα τους καλέσει μία, δυο ή
και περισσότερες φορές σε γεύμα.

Τέτοιες ήταν ακριβώς και ο Μπου-
μπούλ. Αυτό άμνημονεύτων χρόνων μο
ναδική του άταστούλησις ήταν να επι-
νοή τρόπους για να ζή εις βάρος
των άλλων.

Σε ένα σινιά όμως ο Μπουμπούλ είχε
εξαντλήσει όλο το απόθεμα των γιν-
ριμιών και θυμάτων του κι έτσι την
ώρα που το γεύματος δόσε οι πόρτες κλει-
σμένες έμεναν μόλις πληρωτές ο Μπου-
μπούλ με τον σκοπό να φάει τζάμια.

Τώρα μάλιστα που η ζωή έχει α-
κρίβησει ο Μπουμπούλ περιμένε άσχη-
μες ημέρες, γιατί ενώ στην εποχή της
απηνείας δεν πλήρωνε ποτέ τώρα πε-
ριοριζόταν σεν να διαδράση άνασταντα.
Ζωντάς το μόνον των διαφόρων έστια-
τοριών χωρίς να μασάει.

Μπρωστά σ' ένα τέτοιο μινού στε-
κόταν και το πρωί εκείνου και αλλού-
γικόταν πόσο θα του στοιχίζε το γεύ-
μα, όταν έφτανει εις εις άνασταντα
να σταματά - κατάδελτικός άγριστος -
τοριών χωρίς να μασάει.

Μπρωστά σ' ένα τέτοιο μινού στε-
κόταν και το πρωί εκείνου και αλλού-
γικόταν πόσο θα του στοιχίζε το γεύ-
μα, όταν έφτανει εις εις άνασταντα
να σταματά - κατάδελτικός άγριστος -
τοριών χωρίς να μασάει.

Μπρωστά σ' ένα τέτοιο μινού στε-
κόταν και το πρωί εκείνου και αλλού-
γικόταν πόσο θα του στοιχίζε το γεύ-
μα, όταν έφτανει εις εις άνασταντα
να σταματά - κατάδελτικός άγριστος -
τοριών χωρίς να μασάει.

Μπρωστά σ' ένα τέτοιο μινού στε-
κόταν και το πρωί εκείνου και αλλού-
γικόταν πόσο θα του στοιχίζε το γεύ-
μα, όταν έφτανει εις εις άνασταντα
να σταματά - κατάδελτικός άγριστος -
τοριών χωρίς να μασάει.

Μπρωστά σ' ένα τέτοιο μινού στε-
κόταν και το πρωί εκείνου και αλλού-
γικόταν πόσο θα του στοιχίζε το γεύ-
μα, όταν έφτανει εις εις άνασταντα
να σταματά - κατάδελτικός άγριστος -
τοριών χωρίς να μασάει.

Μπρωστά σ' ένα τέτοιο μινού στε-
κόταν και το πρωί εκείνου και αλλού-
γικόταν πόσο θα του στοιχίζε το γεύ-
μα, όταν έφτανει εις εις άνασταντα
να σταματά - κατάδελτικός άγριστος -
τοριών χωρίς να μασάει.

Μπρωστά σ' ένα τέτοιο μινού στε-
κόταν και το πρωί εκείνου και αλλού-
γικόταν πόσο θα του στοιχίζε το γεύ-
μα, όταν έφτανει εις εις άνασταντα
να σταματά - κατάδελτικός άγριστος -
τοριών χωρίς να μασάει.

Μπρωστά σ' ένα τέτοιο μινού στε-
κόταν και το πρωί εκείνου και αλλού-
γικόταν πόσο θα του στοιχίζε το γεύ-
μα, όταν έφτανει εις εις άνασταντα
να σταματά - κατάδελτικός άγριστος -
τοριών χωρίς να μασάει.

Μπρωστά σ' ένα τέτοιο μινού στε-
κόταν και το πρωί εκείνου και αλλού-
γικόταν πόσο θα του στοιχίζε το γεύ-
μα, όταν έφτανει εις εις άνασταντα
να σταματά - κατάδελτικός άγριστος -
τοριών χωρίς να μασάει.

Μπρωστά σ' ένα τέτοιο μινού στε-
κόταν και το πρωί εκείνου και αλλού-
γικόταν πόσο θα του στοιχίζε το γεύ-
μα, όταν έφτανει εις εις άνασταντα
να σταματά - κατάδελτικός άγριστος -
τοριών χωρίς να μασάει.

Μπρωστά σ' ένα τέτοιο μινού στε-
κόταν και το πρωί εκείνου και αλλού-
γικόταν πόσο θα του στοιχίζε το γεύ-
μα, όταν έφτανει εις εις άνασταντα
να σταματά - κατάδελτικός άγριστος -
τοριών χωρίς να μασάει.

—Ωί!... Όχι!
Σε μικρή απόστασι από τών τόπο
της συναντήσεως υπήρχε μία πλούσια
και άριστοκρατική ταβέρνα. Οι δυο
φίλοι μπήκαν και κάθισαν. Ο Μπου-
μπούλ ήταν εύτυχης. Φοδόναν μόνο μη
πως το κοροΐδο κατέβη ο κοροΐδο του
κάνει τίποτε έρωτήσις που θα ποδί-
σαν ήν άπάτη και την πλαστοπροσω-
πεία.

—Ο Παρμεζάν όμως δεν άνοιγε πια
το στόμα παρά μόνον για να μασά-
ση.

—Γκαρόνι! φώναξε ελαφρικά ο Παρ-
μεζάν. Φέρε μας μία καλή μπουκαλιά
Σατέρν. Σίμπος συναντά καθημερι-
νός το φίλο μου τον Κοζμίρ.

—Βέβαια! ψθύρισε εκείνος μπου-
καμμένος.

Το γεύμα ήταν πραγματικά λου-
κούλλιο. Στά επιδόρπια, εκεί που κά-
πνιζε το ποτό του ο Παρμεζάν σο-
βάρεως άπότομα.

—Άλθαινα! Δεν μιλάμε λίγο και
για απόβεις.

—Η λέξις αυτή χτύπησε άσχημα
στ' αυτιά του Μπουμπούλ.

—Καλύτερα να μιλήσουμε άλλοτε
γι' αυτές, πρότεινε.

—Α, όχι. Σούκανα το τραπέζι,
πρέπει λοιπόν κι' εσύ να φας ήν τά-
ξει.

—Εν τάξει!... Απλάδι,
—Έθλω να μού έπιτομήσεις εκείνες
τις εκατό χιλιάδες που σου δάνεισα
την τελευταία φορά που συναντή-
καμε!

—Εκατό χιλιάδες! Τι λές χρι-
στιανέ μου!

—Δεν σου ζητώ ούτε τόκους, ούτε
επιτόκια. Σου ζητώ μόνο το ποσό αυ-
τό το οποίο μάλιστα μου χρειάζεται
για να...
—Γιά να...
—Για να πληρώσω τον λογαριασμό!

—Ο Μπουμπούλ σκέφθηκε για μία
στιγμή να πη πως δεν ήταν ο Κοζμίρ
άλλά ο Μπουμπούλ Λοριντόν. Μία ι-
δέα όμως πέρασε σάν αστραπή από
το μυαλό του κι' έμεινε σπλημμένος
άνιχνος στον άγνωστο.

—Όχι δά! Δεν με άναγνωρίζεις;
συνέχισε ο άγνωστος. Είμαι ο Παρ-
μεζάν. Για θυμήσου, ο παλιός σου φί-
λος της όδου Πρός.

Ο Μπουμπούλ έκανε πως συλλογι-
ζόταν. Παρμεζάν, όδους Πρός, Κανένα
από τα δυο όνόματα δεν του ήταν
γνωστό.

Γιατί οι άνθρωποι
δεν είναι γίγαντες

Πρό αρχαίων ετών κάποιος ιδιότρο-
πος πάμπλουτος Νοτιοαμερικανός, ά-
φηκε, πεθαίνοντας, ένα κολοσσιαίο πο-
σόν από το οποίο θα έπρεζικετο κά-
θε χρόνο ένα ζεύγος γιγάντων.

Απλάδι, με λίγα λόγια, ο Νοτιοα-
μερικανός εκείνος, ήλπιζε πως μ' αυ-
τόν το τρόπο θα καταρθωνε να θελ-
τώση από βιολογικής άπόψεως, το
άνθρωπινο γένος, ένανοντας ένα άντρα
και μία γυναίκα ύπερφυσικού άναστη-
ματος.

—Ετσι θα εδημιουργείτο μία φυλή
γιγάντων. Έν τούτοις το όνειρο του
ιδιότροπου Νοτιοαμερικανού το κατα-
δικάζει η έπιστήμη, η οποία μάς λέγει
ότι όντα που η σωματική τους άνα-
πτυξις έπερνά τα όρια του φυσιολο-
γικού άναστηματος, είναι τερατώδη και
παθολογικά και κατά συνέπεια, δεν
μπορούν να δώσουν ύγιειν, από πάση
άπόψεως απόγονους.

—Απεδείχθη πολλές φορές ότι άνθρω-
ποι με ύπερφυσικές σωματικές διαστά-
σεις παρασιτάζουν μεγάλες άνάγκες:
διανοητική άναπνρία και κατατερότη-
τα, έπισηφή ύγεια, έλλειψη σταθε-
ρού χαρακτήρος και πολλές φορές τε-
λειαν άνικανότητα διανοήσεως του εί-
δους. Οι άνθρωποι του είδους αυτού
έχουν μία και μόνη άξία: να έκτιθεν-
ται σάν περίεργα φαινόμενα στα ίπ-
ποδρόμια ή το πολύ να χρησιμοποιή-
ως άντικείμενα έπιστημονικών μελετών.

—Έξ άλλου έχει διαπιστωθή ότι σε
άνθρωπο με ύπερφυσικό άναστημα πα-
ρατηρούνται πολλά σωματικά δυσά-
νογία. Π. χ. έλλειψη ένα πανύψηλο
γίγαντα ύψους δύο μέτρων να έχη χέ-
ρια τόσο κοντά όσο κι' ενός άνθρω-
που μήκους 1.70 μ.

—Υπάρχει σχετικό: ένα άραβικό ρη-
τό που μάς λέγει ότι ο ψηλός άνθρω-
πος σχεδόν κατά κανόνα, είναι κούτσος.
—Άρα στην προκειμένη περίπτωση η έ-
πιστήμη έρχεται να μάς άποδείξει ότι
η ιστορία περί γιγάντων και τίτάνων
δεν είναι τίποτα άλλο παρά καθαρός
μύθος, χωρίς καμιά βάση πραγματι-
κή.

—Άλλως τε το γεγονός, ότι η άπο-
ληπτή σχεδόν πλειοψηφία των άνθρω-
πων όδου του κόσμου άποτελείται από
άτομα με μέτριο ή κάτω ύψος, ύψηλότερο
άναστημα, άποδεικνύει ότι η φύσις, που
είναι πάνσοφη, έφκει τι κάνει. Έπει-
όν έχει διαπιστωθή από την ιστορία
πως οι μεγαλύτεροι άνδρες, στρατιω-
τικοί, πολιτικοί, έπιστήμονες κλπ. ήταν
μέτριοι άναστηματος.

—Συνεπώς, η έλλειψη του μακαρίτη έ-
κείνου Νοτιοαμερικανού, έρχεται σε
πλήρη σύγκρουσι με την έπιστήμη, κι
έτσι το ποσό που άφηρε για να προ-
κίβνεται οι γίγαντες, έίνεται τώρα
σπου- συντησμένου άναστηματος άν-
δρες και γυναίκες. —Ο, τι κάνει η φύ-
σις, οι άνθρωποι δεν είναι δυνατόν να
το καταστρατηγήσουν.

—Τότε τρέχω να φωνάξω ένα πόδι
σμου!

Κι' ώρμησε έξω αφήνοντας κατάν-
ηλεκτο τον Μπουμπούλ, ο όποιος όχι
μόνο δεν μπορούσε να έρθι με ποιο
τρόπο θα πληρώσει τον λογαριασμό,
άλλά και δεν μπορούσε να καταλάβη
πως μπερδεύτηκε έτσι και πως χρσί-
μευσε για κοροΐδο σ' έναν έλλο-
Είχε έρθι το δάσκαλό του!

ΣΩΡΑ ΕΡΑΡ

Μικρά εύθυμα
Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ

Κάποιος έπαρχιώτης που έπρόκειτο
να ξεκινήσει με το πρώτο τραίνο για
την πόλι, έύπνησε λίγο άργά, έξ' α-
μελείας των υπαλλήλων του ένεσώ-
χελου στο όποιο είχε καταλύσει.

—Όταν άνοιξε τα μάτια του, είδε
ότι δεν του έμειναν παρά 20 μόνον
λεπτά της ώρας για να πλθθι, να ντυ-
θθι, και να τρέξη από την Όμιονισα
στον σταθμό Λαρίσης.

Γρήγορα - γρήγορα πετόχθηκε απ' το
κρεβάτι του και ντύθηκε όπως-
όπως.

Φορτωμένος κατόπιν τη βαλίτσα του,
το πανωφόρι του κι' ένα καλαθάκι με
μικροπραγμάτια, κατέβηκε τη λεπτά
του ένοδοχείου. Είχε δεκά'τρια λεπτά
της ώρας ακόμη καιρό για να φθάσει
στον σταθμό. Έξαρνα, τη στιγμή που
έτοιμαζόταν να μπη μέσα σ' ένα ταξι
αητέληθηκε ότι δεν είχε μαζί του την
όμπρέλλα του.

—Παιδί μου, φώναξε στον θορυβό-
το ένοδοχείο, ανάβα μία στιγμή εκεί
δωμάτιό μου και κοττάσε αν είναι εκεί
η όμπρέλλα μου.

—Ο θυροκόπος υπάκουσε. Έπειτα από
αρκετά λεπτά άγωνιάς έφάνη να καβαλάει
ο ταξιδωτής τον είδε να καβαλάει
άλλα χωρίς να κρατάει την όμπρέλλα.

Οι Αηλιάδες της
Εφταλίας
ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ

—Ο Μάνθος ο Κορσιακαλής, ο σαρκής και
μπουνιουκλής, ο λεβέντης, το ντερέκι
του μαχαλά, καιρό τώρα ήταν έξευαλισμέ-
νος με την Χρυσάφη του Μεκκεμής.

—Ήοι! Κρίμα στο Μάνθο! φώναζε η
Έφταλία. Να πάρη αυτή τη λωλοκούδου-
να! Χαθήκανε καλές τα καλά κορίτσια!

Κι' από το ταραφι του γαμπρού όμως
και πρό παντός η μάννα του δεν ήθελε αν
να γίνη αυτός ο γά-
μος. Μα έλα που έ-
κείνος ήταν λωλός
και παλαβός!

—Μάγια, θαρρείς
πως τούκανε η μά-
ισα, φώναζε η Έφτα-
λία.

Κι' έτοι την Κυρια-
κή έξελετουρνα γεννη-
κά τα «γκιουμουρ-
λούκια». Η Έφταλία
πανταχού παρούσα
προφάτρε, και είπε
στη συμπεθέρα:

— Άπό έξη τάχει
η Χρυσάφη, φτωχικά
να νοικοκυρεμένα...
Μά η μάννα του Μάνθου επιμένει σώνει
και καλά να θέλει άπο άδικο.

—Μη συγκλητίζεσαι, Χρυσάφη μου, άς
έχει πρόβατα, γουρουνία, άς δώρη και
αφού βέτε να γίνη αυτός ο γάμος να μπη
η χαρά μέσα στο σπιτί σας. Μιλημένα τι-
μυμένα!

Κι' ο γέρο Μεκκεμής, ο μπαμπάς της
Χρυσάφης, έκανε τα μαλλιά του φοκα-
τα για να μη διώξη την τύχη του κορι-
τσιού του, πούλησε δυο γουρουνία και έ-
τσι συμπληρώθηκε η προίκα. Η Έφταλία
άφριμένη ζεφώνισε:

— Άκούς, καλέ, ο λωλόγερος, για να
πάρη ένα ξένο γουρουνί πούλησε δυο δι-
κά του.

Από κείνη τη μέρα άρχισε ζωηρή έτοι-
μασία. Η Έφταλία στάθηκε σπαθί κοντά-
ρι. Έφερε τέσσερα κορίτσια που ζούσε
ο κύρης τους με γέλια και τραγουδία να
στρώσουν το νυφικό κρεβάτι!

Έφτε βελόνι, κίτρινο
και μακάρα κινγκάτο
να σεντουναίσουν! πάλωμα
που είναι νυφικότα
Παστρέψανε το στάρι για το «κεσέκι»
του γάμου. Πήγανε τη νύφη στο λουτρό
να τη λουσούν και να την κτενίσουν:

Χτενίσате τη νύφη μας
κι' όλα τ' άποκτενιάς
να στείλετε στο κουνιουμτζή
να κάνει δαχτυλίδια.

Κι' όταν νύρισε απ' το λουτρό της βά-
λανε τ' άδημια να πατήση, κι' επάνω ά-
πο το κεφάλι της, αφού το τυλίξανε με
μία κόκκινη σέλι, σπάσανε τη μελόπη-
τα και μία μονοστέφανη γεννήτρα είπε
το τραγούδι:

Νύφη μου καλορίζικια
το πρώτο ζυμώτο σου
ζάχαρι νάν' τ' άλευρί σου
και κάντι το νερό σου.

Η Έφταλία στα μέσα και στα έξω ρι-
τοβάει τον κόσμο. Μόνο η μάννα του
Μάνθου φέρνει χιλιά έμπόδια να μη γί-
νει ο γάμος το δισεκτο χρόνο! Τέλος την
παρμονή της με τρυφερότητα και κολύρια στεί-
λανε τα προκία στου γαμπρού το σπιτί,
το δέ «μπαζαλίκι» που του πήγανε μιλή-
θηκε να το μετρήση.

— Για να δούμε είναι όπως τα τάξανε;
Πούνε καλές τα τσουκαλιόματα; Πούνε
τα πεσκόρια, τα καβόλου; Τον νύχτας
τ' άμελέτητο; Ένώ στ' προκία μου είχα
δυο! Το ένα - το καλό - από φερματου
το. Ευρώπης και τ' άλλο χωματένιο.

Η Έφταλία δέ βάσταξε και ξεφώνισε:
Σιγά-σιγά αυτή θα μάς πη πως και τα
παλαιοκατάκια είναι της νύφης!

Και με το χιούμορ και με το φάλτσο της
Μιά παρωδία κάποιος ξεκάλτωτης

Κάποια γυναίκα σύγχρονη, που βλέπει θυμωμένη
πως είναι κάθε κάλτσα της οκτρά μανταρισμένη,
και που πολύ άναγκάσει και τρέμει σαν το ψάρι
γιατί δεν θέλει ο άντρας της καινούργιες να της
(πάρη).

—Μόλις άπογορευτή και μόλις άπαυδήση,
—έτραν κι' αν, άναγνώστη μου, γελού το νομίζεις-
με μία γυαίκα και σιγανή φωνή θα παρωδού-
έτοι περίπου το κουπλέ του δαλς «ΜΗ ΜΟΥ ΘΥΜΙ-
(ΖΕΙΣ)»:

Θέλεις ξανά να τις ράψω
αυτό είναι παλαιανόρωπα
έγω να μαντάρω θα πάψω
τις βλέψεις, δεν ράβονται πιά.
Δεν το πιστεύεις, μα όντως
δεν γίνεται να μπαλωθούν
κι' άλλος τους έφυγε πόντος
και δεν μπορούνε να φορεθούν.

Κι' ο σύζυγός της δυστυχώς, που έχει μπαλντισει
και ξετινάχκε ο φτωχός μόνο για να τη ντύση,
θα πάρη την άποφάσι και θα της άπαντήσει
με παρωδία πρόχειρη—να πούμε του ποδιού—
πουναι γραμμένη στο ρεφραίν του ίδιου τραγουδιού:

Μη μου θυμίζεις τους πόντους που φύγανε,
μη μου θυμίζεις πως ήταν γερές,
τοσές χιλιάδες άδικως έπήγανε,
να παίρνη άλλους μπαμπακερές.
Σκέψου πως έχουσε φτώχειες μεγάλες
και πως δεν πάνε καλά οι δουλειές,
μη μου θυμίζεις τους πόντους που φύγανε.
Άσε τα λόγια και βάλ' τις παλές.

Ο ΠΑΡΩΔΟΣ

Παρθενών
ή ΑΡΧΑΙΑ
Η ΔΙΦΘΕΡΑ!

— Γαλάτεια! Γαλάτεια!
Η Παρθενόνη έφώναξε την καινούργια της ύπ-
ρετρία, η όποια όμως δεν το κούναγε από το νε-
ροχτύπι.

—Μά δεν άκούς, λοιπόν; Είσαι παρκόρος; έφω-
ναξεν η Παρθενόνη καταθυμωμένη.
— Έμένα φωνάζεις, κυρά μου; άπάντισε η μικρή
μ' έκπληξι, μα σάς το είπα, δεν με λένε Γαλα-
τιά, με λένε Γαρουφαλιά.

— Το γνωρίζω πολλού γε και δη άνόνη, άλλα
σου είπα ότι δεν ύποφέρω όνόμα-
τα χυδαία, γι' αυτό θα σε λέγω
Γαλάτεια, Γαλάτεια.

— Όπως θέλεις, μα...

Επίτο και αζάνι

ΠΑΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

- Γιατί δέν παραχωρείς, μικρέ μου, τή θέσι σου σέ μίαν από τίς θεοποινίδες;
- Μά αν τήν παραχωρούσα-τε εσείς θα καθόντανε και οι δύο!

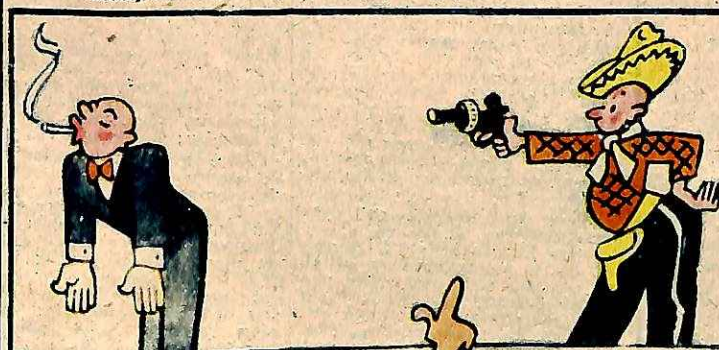
ΕΞΥΠΝΟΙ ΛΟΠΟΔΥΤΑΙ

- Καί αύριο, οι έφημερίδες θα γράψουν ότι τὰ κλοπιμεία μετεφέρθησαν επάνω σέ κόρρο πού τὸ τραβούσαν δύο άλογα.

Η ΕΞΑΓΟΡΑ

- Ράβδουμαι ότι ο άδελφούλης σου μάς είδε χτές πού φιλιόμασταν.
- Μπα! Μην ανησυχείς! Οι προηγούμενοι του έδιναν ένα μικρό βύρο και δέν έ-διναν μιλία.

- Μά τι διάολο!... Δέν τὸ λυπάται τὸ χίλιες τρακόμες δραχμές.

ΠΕΖΟΤΗΣ

- Όταν σέ κρατῶ έτσι σφιχτά στην άγκυλιά μου, νομίζω, χρυσή μου, ότι βρίσκομαι στον παράδεισο. Καί σὺ... Μέσα στό γκαζοζέν.

ΣΕΜΝΟΤΥΦΙΑ

- Μὲ συγχωρεῖς, κ. ζωγράφε. Ἄλλὰ ντρέπομαι νά ποζάρω, γυμνός.

- Πού λέτε όλοι οι προηγούμενοι νοικάρηδες ήταν ενθουσιασμένοι απ' αυτό τὸ δωμάτιο, πού έχει πρώτη τά-ξη.

- Όταν ο πρωτοπλητής τού αλματος έπι, κοντῶ θέλει νά κουδεντιάσει μέ τή φιλενάδα του.